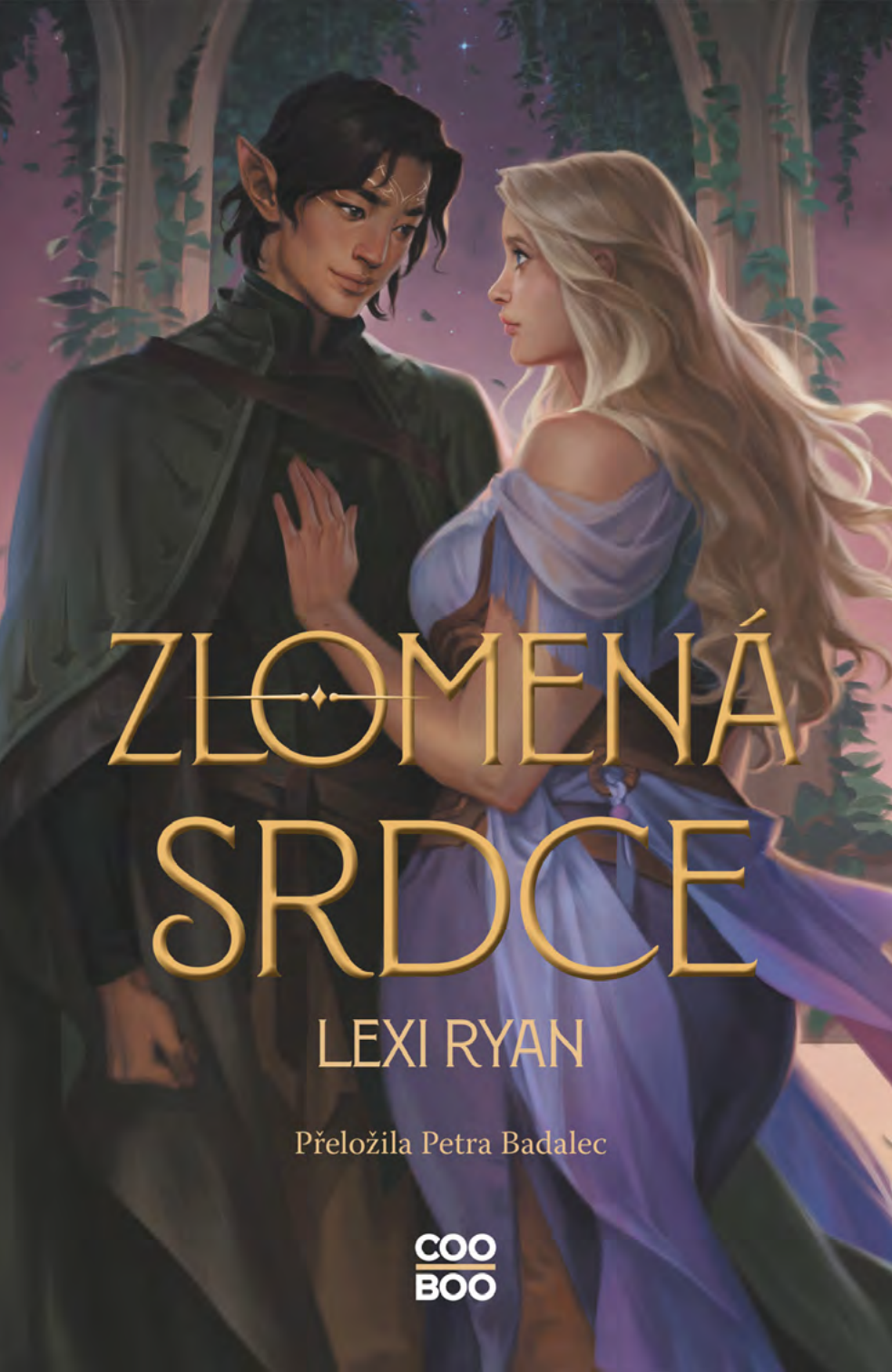

ZLOMENÁ SRDCE

LEXI RYAN

Přeložila Petra Badalec

COO BOO

Zlomená srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Lexi Ryan

Zlomená srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZLOMENÁ SRDCE

LEXI RYAN

COO BOO

Přeložila Petra Badalec

BETWEEN THESE BROKEN HEARTS
Copyright © 2025 by Lexi Ryan. Published by arrangement with
HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.
Map copyright © 2021 by Lexi Ryan
Map art by Aaron Stratten
All rights reserved.
Jacket illustration © Charlie Bowater, 2025
Translation © Petra Badalec, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4306-4
ISBN e-knihy 978-80-267-4409-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4410-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4408-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro ty, kdo se cítí lapeni ve své nejtemnější noci.

Vidím vás. Vezměte mě za ruku.

Počkáme na úsvit společně.

ZEMĚ
DIVOKÝCH
VÍL
ZLATÝ
PALÁC
HŘBITOV
SVĚTLÝ
DVŮR
POKLIDNÝ
PALÁC

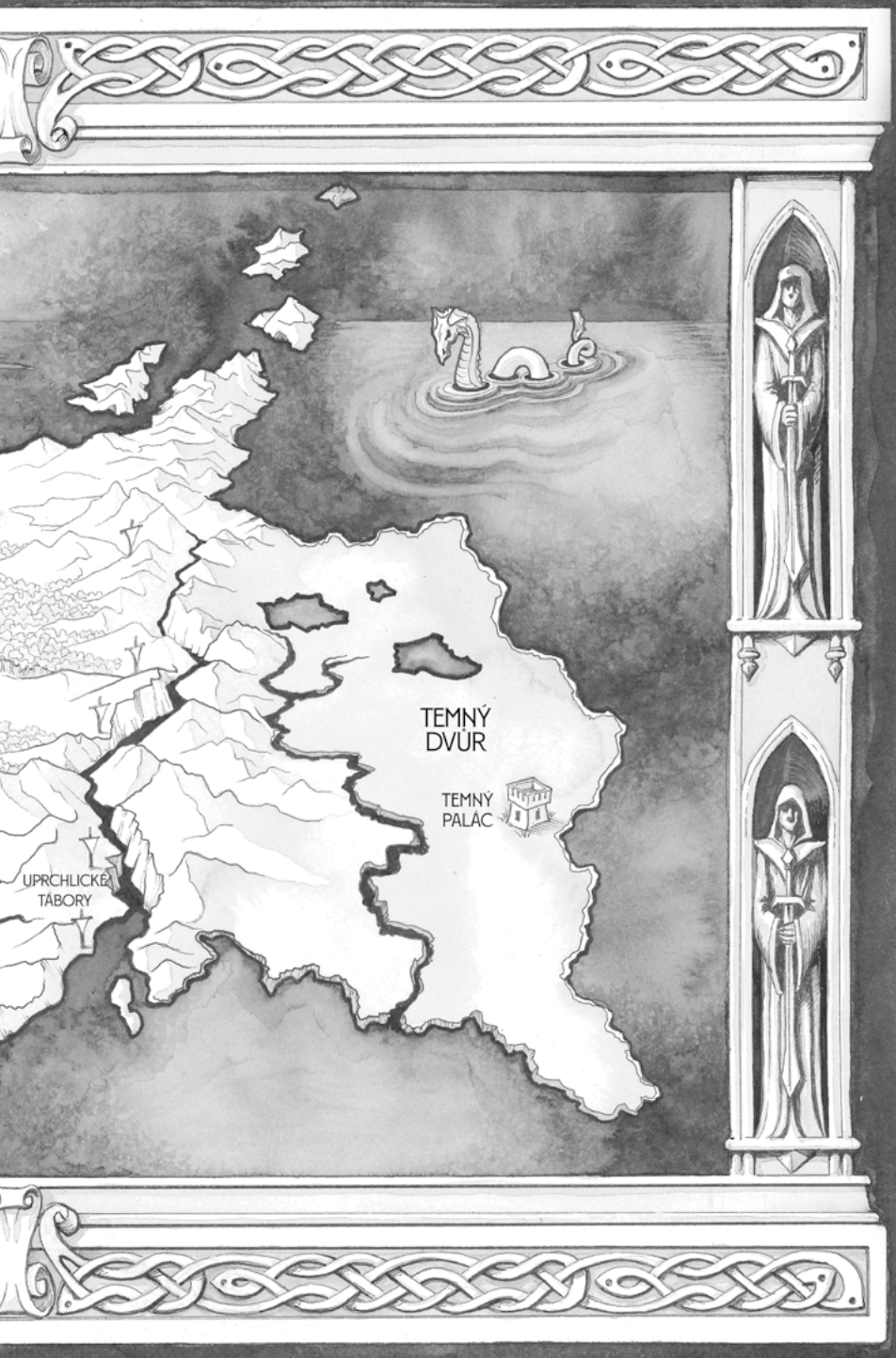
TEMNÝ
DVŮR
TEMNÝ
PALÁC
UPRCHLICKÉ
TÁBORY

ABRIELLA

Další den, kdy hledám svou sestru. Další den, kdy se honím za duchy.

Vztek je mým stálým společníkem. Přestala jsem se snažit potlačovat dunící stíny, které mi víří kolem nohou a konečků prstů. Už mi nezáleží na tom, zda královna stínových víl Abriella působí jemně, nebo brutálně, laskavě, nebo děsivě. Moje sestra je pryč. Můj dvůr se rozpadá. A pokud se vítr brzy neobrátí, všechno bude ztraceno.

„Dochází nám čas," řeknu a odvrátím se od zapadajícího slunce, abych se zamračila na své návštěvníky.

„Myslíš, že to nevím?" Když se ledově modré oči Halea Kendricka setkají s mými, spatřím v nich zuřivost rozbouřeného moře. „Myslíš, že mě to každý den, kdy se mi ji nepodaří najít, netrápí? Každý den, kdy je obě zklamu?"

Bolest v mé hrudi zesílí, když si uvědomím svou sobeckost. Nejsem jediná, komu má sestra chybí. Kendrick v jeden jediný den ztratil ženu, kterou miluje, i svou vlastní sestru Felicity. Od té doby si ani na chvíli neodpočinul a tmavé kruhy pod jeho očima značí vyčerpání, které v jeho držení těla nikdy není znát.

Měsíce. Pracujeme na tom už měsíce a nemáme žádné výsledky.

Myslela jsem, že tentokrát to bude jiné, ale teď mi dochází, že mi mysl zatemnilo zoufalství. Zvěsti o tom, že Jasalyn někdo

zahlédl, narušují stabilitu mého dvora a sužují mé srdce. Někteří říkají, že utekla zpět do říše lidí. Jiní tvrdí, že se skrývá na Světlém dvoře. Jen málokdo věří, že je u mě a zůstává až do svých osmnáctých narozenin v bezpečí Půlnočního paláce.

Každá nová zvěst a každá spekulace mě rozruší. A nemůžu svou sestru bránit ani tím, že bych řekla pravdu, protože věštci po celé zemi si šeptají proroctví o princezně stínů a jakýkoli náznak pravdy o prstenu a jejím magickém spojení s Mordeusem by pro mě znamenal konec. Konec všeho dobrého, co jsem se snažila těmto lidem navrátit.

Získat princeznu a ovládnout dvůr.

„Tvrdili jste, že máte nějakou stopu. Že ji někdo viděl. Byla to lež?" otážu se. Přišli sem koneckonců proto, aby mě informovali o svých nejnovějších pokusech najít Jasalyn.

Kendrickův přítel Natan si popostrčí brýle na nose a postoupí dopředu. „Dopadlo to stejně jako vždycky," vysvětluje mi. „Někdo zná kohosi, kdo ji údajně viděl – ale ověřování těchhle povídaček k ničemu nevedlo."

Jistěže ne. Nikdy nenajdeme nikoho, kdo ji viděl na vlastní oči. A já se ji nemohu vydat hledat, protože musím zůstat v paláci a předstírat, že vůbec nezmizela. Máme důvěryhodného měňavce, který na sebe bere její podobu a sem tam se objevuje na různých palácových balkonech, ale bez Felicityiných zvláštních schopností nemůžeme riskovat, že se k nám kdokoli přiblíží dost na to, aby náš podvod odhalil.

Zavrtím hlavou a v hlavě mi víří stejné otázky, které mě pronásledují už měsíce. „Pokud ji nemůžeme kvůli magii prstenu najít, jak to, že si vůbec pamatujeme, že se objevila?"

Natan zavrtí hlavou. „Ten prsten soustřeďuje jeden z nejmocnějších a nejsložitějších druhů magie, s jakým jsem se kdy setkal. Možná se jeho magie mění. Nebo jsou to jen klepy, a proto nemůžeme skutečný zdroj vypátrat."

Ze vší té beznaděje se mi svírá žaludek, ale držím hlavu vztyčenou a na tváři nedávám nic znát. Ještě jsme neprohráli. Ještě jsme o ni nepřišli.

„Se vší úctou," ozve se Kendrick a založí si ruce na prsou, „bez toho mytického kamene, o němž vaše věštkyně tvrdí, že může magii prstenu vyrušit, je její hledání marná snaha."

Moje nálada je na bodu mrazu, stíny se kolem mě spolu s mým hněvem zhušťují. Protože má pravdu. Pomyšlení na to, že jsme ji už možná našli a jen si to nepamatujeme, je stejně zničující jako cokoli jiného. A i pokud se to ještě nestalo, nenajdu-li Kámen odkouzlení, čeká nás přesně tohle.

Finn, můj král, má láska, můj spojenec, mi položí ruku na záda a já se poprvé od chvíle, kdy se vyvolený král Elory vrátil s dalšími špatnými zprávami, zhluboka nadechnu.

„Misha prověřuje stopu týkající se Felicity," sdělí Finn Kendrickovi a nenápadně tím odvede řeč od mého neúspěšného hledání kamene. Jsem ráda, že je tak pohotový a nezapomene se podělit i o tuto nejnovější zprávu. Pokud mi kdokoli může poskytnout sebemenší jiskřičku naděje ohledně mé sestry, chci ji.

Finn se na mě podívá a já jemně zavrtím hlavou. Nemůžeme tomuto muži poskytnout víc naděje. Ne, dokud Misha nepřivede Kendrickovu sestru bezpečně zpět.

„Misha a jeho lidé stále věří, že je naživu," oznámím Kendrickovi. Stejně jako já se bude muset spokojit jen se špetkou naděje,

a i když nestačí k tomu, aby zmírnila strach a smutek, které se nám za ty měsíce usadily v srdcích, přesto jdeme dál.

Kendrick na chvíli zavře oči. „Rozhodl jsem se věřit tomu samému. Co se obou týče."

„Dochází nám čas," pronesu znovu. „Jasalyn v den svých osmnáctých narozenin navždy zmizí a s ní i budoucnost dvora stínů."

KAPITOLA PRVNÍ

JASALYN

V tomhle těle se mě nebojí. Poslušnost přichází váhavě. S pochybnostmi. Tak je učím cenu jejich nejistoty, pálím jejich pole a jejich domovy, které by mi měly podléhat, spaluju vše na popel a zbarvuju obzor červenými a oranžovými odstíny svého hněvu.

Ona mi upírá svou moc, i teď. I když je tak slabá. Ale až nastane ten správný čas, ovládnu ji. Tak to předpověděli věštci. Myslí si, že mi mohou ukrást můj osud. Myslí si, že mi mohou upřít můj právoplatný život, můj právoplatný dvůr, můj právoplatný trůn.

Vezmu si to všechno zpátky, nebo to spálím na popel.

„Princezno. No tak, princezničko. Vstávej, ty hlupačko jedna."

Ta slova ke mně doléhají zdálky. Jako volání z nějaké vzdálené říše. Hlas z pobřeží, který proniká k mému potopenému tělu. Spánek mě má ve své moci. Do kostí se mi vkrádá slabost, proniká do svalů a brání mi byť jen otevřít oči.

Prsten. Vím, že to magický prsten, který mi uvízl na prstě, mě činí tak bezmocnou. Postrkuje mě stále blíž a blíž smrti. Balancuju na hraně, nahlížím do propasti a toužím po úlevě od bolesti celého těla.

„No tak. To by stačilo."

K mým rtům se přitiskne šálek – chladná keramika pronikne mezi ně a pak se cosi dotkne mého jazyka. Je to husté, teplé a sladké.

Oči se mi rozechvěle otevřou a já uvidím vílu, která se nade mnou sklání s kouřícím šálkem v ruce. „Musím do Feegusovy pevnosti," řeknu jí. Říkám to vlastně sama sobě. Nemělo by být třeba si to připomínat. Mordeus mě využívá – aby zabil stovky lidí a vstal z mrtvých – a já nehodlám přispět k tomu, že se vrátí nadobro. Kendrick se domníval, že právě ve Feegusově pevnosti se může nacházet Ohnivý meč, který podle něj otevře portál, kamkoli si člověk přeje, a který dokáže zabít kohokoli na světě. Musím ho najít a skoncovat s Mordeusem. Své chyby už nemohu napravit, ale tohle zvládnu.

Rozhlížím se po místnosti. V šeru sice rozeznám siluetu malé, zavalité ženy u mé postele, ale kolem je taková tma, že bych si tohle místo k odpočinku, kdyby mě neoslabovala magie prstenu, nikdy dobrovolně nevybrala.

Rozplétám pavučiny svých myšlenek a snažím se vzpomenout si, jak jsem se sem dostala. Bydlela jsem s Kendrickem a jeho přáteli v elorské osadě Ironmoore, město ovšem napadl wyvern. Tu noc se mi zdál ten příšerný sen – o tom, že Kendrick je ve skutečnosti jiný, než za koho se vydává, a že spolupracuje s Mordeusem.

Pak jsem zjistila, že veškeré mučení, které mi Mordeus ve svých žalářích způsobil, byla krevní magie, a že díky němu a prstenu má nyní určitou kontrolu nad mým vědomím. Využil mě k hrozným činům. Prsten ze mě dělá vražedkyni s polibkem smrti a pro některé z těch vražd jsem se sama rozhodla. Šlo o ty, kdo pracovali pro Mordeuse a mučili mě v žalářích. Chtěla jsem je vidět umírat.

Nikdy by mě nenapadlo, že každým životem, který jsem vzala, zároveň vlastnoručně křísím Mordeuse.

Žena mi luskne prsty před obličejem. „Koukej vstávat. Spaní bylo ažaž."

„Kdo jsi?" zeptám se hlasem ochraptělým nepoužíváním. „A kde to jsem?"

Pohne prsty, načež se lucerna u mé postele rozsvítí. „Mazej z té postele," přikáže mi víla a strhne ze mě hromadu přikrývek. Řídnoucí šedivé vlasy má na temeni hlavy sepnuté do drdolu a její bledá kůže oplývá nažloutlým nádechem. Štípne mě palcem a ukazováčkem do paže.

„Au." Třu si bolavé místo, ale cítím se trochu probuzeněji. Jsme snad u ní doma?

Když mi došlo, že mé noční můry jsou ve skutečnosti Mordeusovy vzpomínky, opustila jsem Kendricka. Nasedla jsem na povoz a byla už kus cesty od Ironmoore, když jsem si vzpomněla na svůj šotčí náramek a rozhodla se požádat Gommida, aby mě vzal někam, kde bych se mohla vyspat. Někam, kde bych byla v bezpečí. Ale kam mě to přenesl?

„Hned teď."

Nemám v hlavě dost jasno na to, abych to dokázala rozluštit, a jsem příliš unavená, než abych se s tou ženskou hádala, a tak se posadím a přehodím nohy přes okraj postele.

Mlhavě si vybavuju, že Gommid bědoval nad mou hloupostí a připomínal mi, že mě před prstenem varoval. Poslední, co si pamatuju, je, že jsem se jeho láteření rozhodla přejít a vlezla si do měkké postele. Do *téhle* měkké postele? Možná, ale byla jsem příliš slabá a malátná, než abych svému okolí věnovala pozornost.

Jak dlouho jsem spala? Cítím se lépe, než když jsem včera svého šotka volala, pořád je mi ale slabo. Možná si musím jen obstarat něco k jídlu. Už dlouho jsem nic nejedla.

Potřebuješ Ohnivý meč. Musíš najít Mordeuse a napravit, co jsi udělala.

Káva. Jídlo. Potřebuju jen něco do žaludku a budu v pořádku. Hned potom vyrazím k Feegusově pevnosti a najdu meč, který podle legendy dokáže zabít kohokoli.

Jídlo. Meč. Mordeus.

Pořád mám svůj prsten. Zvládnu to. Podívám se staré víle do očí a nechám kouzlo Podmanivé paní naplnit můj hlas. „Byla bys tak laskava a nachystala mi něco k večeři?"

Mou prosbu ignoruje a vtiskne mi do studených rukou kouřící hrnek. „Honem. Vypij toho víc."

Přiložím si ho k ústům, dychtivá po další dávce sladkosti, kterou mě probudila. „Děkuju." Napiju se a tentokrát jsem už dost vzhůru na to, abych rozeznala chutě, které mi tančí na jazyku. Rozpuštěná čokoláda okořeněná skořicí a hřebíčkem.

Putuje mi útrobami a uklidňuje můj rozbouřený žaludek.

Víla mě pozoruje. „Předpokládám, že ses dobře vyspala."

„Já…" Zavrtím hlavou. Kdo je ta žena? Nazvala mě *princeznou*. Jak ví, kdo jsem? „Ano, díky. Mohla bys mi prosím připravit něco k jídlu?"

Zhoupne se na patách a zamračí se, zatímco si mě prohlíží. „Prozatím zůstaneme u pití. Na jídlo je ještě příliš brzy."

Zamračím se na svůj prsten. Dokáže přece přimět každého, aby plnil mé příkazy. Jediní, kdo jsou proti němu imunní, jsou Abriella a Kendrick.

A teď tahle víla. „Odmítáš mi to jídlo připravit? I když to je to, co chci?“

Založí si ruce v bok. „Měla bys být ráda, že jsem tě nevyhodila z domu. Nevděčnice jedna.“

Její dům. Zná ji Gommid? Věděl, že mě přivede do jejího domu? „Omlouvám se. Myslela jsem…“

„Myslela sis, že bych se ti měla klanět kvůli tomu směšnému prstenu. Já vím.“

Instinktivně zkontroluju, zda jsem nezapomněla zaštítit svou mysl tak, jak mě to naučil Misha, než si uvědomím, že na tom nesejde. Když mám nasazený prsten, neměla bych štíty potřebovat.

„Pokud sis nevšimla, na šotky tohle konkrétní kouzlo nepůsobí.“ Natáhne ruku. „Jsem Fherna, ráda tě poznávám.“

Zamrkám na ni, když jí podávám ruku. *Šotkyně*. Samozřejmě. Měla jsem si to uvědomit dřív. „Nikdy jsem žádnou šotkyni nepotkala.“

„Pravděpodobně ano. Jen ses nekoukala pořádně. To, že doprovázením nevděčných stvoření tráví čas především naši muži, neznamená, že mezi námi neexistují i ženy. Neučila tě snad tvá matka o chlapečcích a holčičkách, děvenko? O tom, jak se dělají děti?“

Kousnu se do spodního rtu, abych potlačila zachichotání, než si uvědomím, že se mi chce smát. Dusivá nevolnost z nošení prstenu za dne je tatam.

„To je tím pitím,“ vysvětlí mi Fherna. „Potlačuje působení magie.“

Srdce se mi sevře a odložím hrnek. „Ale já svou magii potřebuju. Potřebuju…“

„Nebuď hloupá," skočí mi do řeči a vrazí mi hrnek zpátky do dlaní. „Tvé kouzlo je neporušené. Nápoj jen potlačuje schopnost magie čerpat z tvé životní síly."

Podívám se na hrnek a pak zase na ni. O této bytosti nic nevím, takže si nejsem jistá, zda bych jí měla tak snadno uvěřit, ale už jsem zašla dost daleko – spím v její posteli a piju, co mi nabízí. Proč si tedy neposlechnout, co mi chce říct. „To mi vysvětli."

„Magie je život, má drahá. Život je magie. Tak mocný prsten vznikl jen proto, že jsi obětovala tolik svého života, abys ho získala, magie ovšem vždy přebírá vlastnosti svého tvůrce. Taková magie je *hladová*. Bere a bere. Bude z tebe čerpat, až nezůstane zhola nic."

Zavrtím hlavou. „Mám čas do svých osmnáctých narozenin. Mám…"

„Nevykládej si to špatně," skočí mi opět do řeči, „ten prsten tě nezabije. Příliš se činil, než aby něco takového dopustil. Chce ale, aby ses pohybovala na samé hranici smrti, dokud nebude vaše dohoda naplněna."

Odložím hrnek na noční stolek a snažím se uspořádat si myšlenky. Je to čím dál tím snazší. Ať už mi do toho nápoje přimíchala cokoli, poprvé od odchodu od Kendricka a ostatních mi to umožňuje myslet jasně. „Proč mi pomáháš?"

Její výraz zvážní. „Protože když to neudělám, všechno se změní." Ukáže na můj hrníček. „Pokud chceš najít způsob, jak porazit Mordeuse, měla bys to radši dopít."

Zadržím dech. „Jak to všechno víš?" Proto Kendrick vždycky spolupráci se šotky odmítal. Říkal, že toho vědí příliš mnoho. Ukazuje se, že měl nejspíš pravdu.

Přimhouří oči. „Chápu, že tvůj kontakt s šotky byl v dětství omezený, ale v této říši žiješ už téměř čtyři roky. Jak to, že toho víš o tvorech kolem sebe tak málo?“

Vím, že šotci neustále shromažďují informace. Vím, že jsou strážci historie této říše. „Pověz mi, jestli najdu to, co hledám – způsob, jak ho porazit – ve Feegusově pevnosti.“

Vyrazí ze sebe zachechtání. „Známe fakta. Známe historii. Ale nejsme věštci.“

„Právě jsi mi řekla, že se všechno změní, pokud mi nepomůžeš.“

„To není žádné věštění, nýbrž čirá logika.“

Nesmysl. Proč šotci neustále plácají takové nesmysly? Polknu další doušek teplé čokolády a svou otázku přeformuluju. „Nachází se v té pevnosti Ohnivý meč?“

„Kdysi tam byl, pokud zvěsti nelžou. Mordeus prý použil mocnou magii, aby meč ochránil před všemi kromě sebe.“

„A já ho můžu použít, abych ho zničila?“

„Děvenka je samá otázka, ale nic za to.“

Obrátím dlaně vzhůru. „Co chceš? Moje vlasy? Nehty?“

Zamračí se. „Takovými lacinými cetkami si mě nekoupíš.“

„Tak čím tedy?“

„Chci, aby ses probudila,“ odsekne. „Abys *bojovala*.“

„Snažím se. Právě jsem zjistila, že mě Mordeus využil, aby se vrátil. Přišla jsem si sem jen odpočinout, než se vydám pro meč.“ Založím si ruce na hrudi. „Pokud chceš, abych bojovala, řekni mi jak. Řekni mi, že můj plán bude fungovat.“

Semkne rty. „Elorský Ohnivý meč může být použit ke zničení čehokoli nebo kohokoli, pokud je ten, kdo ho třímá, shledán hodným.“

„Shledán hodným kým?“

„Samozřejmě mečem samotným.“

„Pokud budu shledána hodnou, mohla bych jím zabít Mordeuse? A dokáže mě k němu dovést?“

„Pokud budeš shledána hodnou, mohl by zabít *kohokoli* a dovést tě *kamkoli*.“ Zavrtí hlavou. „Ale kladeš samé špatné otázky.“

Nemám čas se s ní dohadovat. Ona to nechápe. Přinutím se odložit hrnek – ať je nápoj jakkoli lahodný, mám teď důležitější věci na práci než se zdržovat s nějakým pamlskem. Vstanu z postele. „Musím jít.“

Šotkyně si odfrkne. „Mimochodem, nemáš zač.“

Promnu si rukou obličej a zavrtím hlavou. „Omlouvám se. Děkuji, žes mě tu nechala přespat.“

„A za ten nápoj?“

Přikývnu a donutím se k úsměvu. Spala jsem v domě téhle ženy bez dovolení. To nejmenší, co můžu udělat, je projevit špetku vděčnosti. „Ano, děkuju ti i za tu horkou čokoládu. Byla opravdu vynikající.“

Ona protočí oči. „Vynikající? Ničeho jiného sis nevšimla?“ Když to hned nepochopím, ztěžka si povzdechne. „Všimla sis, že teď máš sílu stát, zatímco předtím jsi sotva dokázala otevřít oči?“

Zamračím se na hrnek a pak na tmu za oknem. „To ten nápoj? Myslela jsem, že mi sílu vrací soumrak.“

Nakloní hlavu. „Ty nemáš ani tušení, jak ten proradný prsten funguje, viď? Spala jsi dnem i nocí, příliš slabá na to, abys vnímala, jak čas ubíhá.“

Zatáhnu za prsten, ale je to zbytečné. Nehne se ani o píď. Doufala jsem, že ta slabost v noci odezní, ale pokud je to, co mi

šotkyně říká, pravda… „Máš ho víc? Co když dnes v noci nezískám, co potřebuju?“

„Ne, nemám ho zrovna po ruce.“

„Tak recept? Kde seženu přísady?“

„Recept nemusí být tak přesný. Jen jsem do toho přidala čokoládu a koření, aby ti to víc chutnalo.“ Pokrčí rameny. „Všechno, co potřebuješ, najdeš v lese. Pokud nejsi příliš útlocitná.“

„Příliš útlocitná na co?“

Oči se jí rozzáří, a když se usměje, ukáže zuby, na nichž jí čokoládový nápoj zanechal skvrny. „Na vykrvení tlukoucího srdce nevinného magického tvora.“

Obsah žaludku se mi nahrne do krku a tentokrát to nemá s prstenem nic společného. V hrnku ještě zůstaly zbytky lektvaru. „Krev? Donutila jsi mě pít něčí krev, aniž bys mi to řekla?“ Ještě před chvilkou jsem byla připravená vylízat hrnek dočista. Teď mám nutkání jeho obsah vyzvracet na podlahu.

„Cítíš se lépe, ne?“

„Já…“ Zavřu oči a soustředím se na dech, dokud se mi žaludek neuklidní. „Nevěděla jsem, že piju krev.“

„Jíš maso. Nevidím v tom rozdíl.“

„Rozdíl je v tom, že tohle je nechutné.“

„Předtím ti to tak nepřipadalo.“ Mávne rukou. „Na tom nezáleží. Až přijde čas, uděláš, co je třeba.“

„Myslela jsem, že nejsi věštkyně.“

„Nejsem. Jsem optimistka.“

Sklopím hlavu a nadechnu se. Ano, pokud je alternativou nechat Mordeuse, aby mě využil ke zničení sestřina dvora, uchýlila bych se i k horšímu. „O jakého magického tvora jde?“

Její úsměv je téměř divoký. „Slyšela jsi někdy o wolpertingerovi?“ Zamává rukou a mezi námi se objeví obraz. Stvoření vypadá trochu jako velký králík, s měkkou srstí a dlouhýma svěšenýma ušima, ale na temeni hlavy má drobné parůžky a za předníma nohama mu vyrůstají tenká, pavučinová křídla.

Zavrtím hlavou. „Je prakticky bezbranný.“ Při představě, že piju krev ze srdce toho drobečka, mnou projede záchvěv odporu. „Myslím, že to nezvládnu.“

„Zabila jsi desítky Mordeusových věrných jen kvůli pomstě.“

Ztuhnu. „Ti nebyli nevinní.“

„Našla jsi způsob, jak si jejich smrt ospravedlnit, a najdeš způsob, jak si ospravedlnit i tuhle. Pokud chceš přežít, samozřejmě. Pamatuj, že nepotřebuješ jen krev, ale i jeho *život* – musíš vzít tolik krve, aby se zastavil tlukot srdce toho stvoření. Pro co nejdelší účinek se ujisti, že krev vypiješ ještě za čerstva. Čím déle je oddělena od zdroje života, tím více její magie slábne.“

Zírám na prsten, zatímco přemýšlím o Skylařině návrhu z noci před mým odchodem z Ironmoore – že pokud všechno ostatní selže, zbavíme se prstenu tak, že mi uřízneme prst. Byla bych od něj osvobozená a nemusela bych se bát, že celé dny prospím.

Co sejde na chybějícím prstu, když jsem už tak zjizvená a zbývá mi tak málo dní?

Jenže já ten prsten potřebuju. Potřebuju ho, abych se dostala do Feegusovy pevnosti, a potřebuju ho, abych našla meč. Mordeus by jistě nenechal tak mocný předmět bez ochrany. Nedokážu si představit, jak bych se dovnitř *probojovala*. Potřebuju kouzlo Podmanivé paní a bez tohoto prokletého prstenu jí být nemohu.

Dobře si uvědomuju ironii své situace. Za tenhle prsten jsem vyměnila všechno – nejen nejposvátnější magickou knihu své sestry, ale i každý den svého života, jakmile dovrším osmnácti let. Nyní je prsten přesně tím nástrojem, jejž potřebuju k získání meče, který mě dostane k Mordeusovi a jednou provždy ho zabije, a zároveň je to také on, co mě udržuje v takovém stavu, že nemůžu dělat nic než spát.

Dnes v noci získám, co potřebuju. Pokud vše půjde dobře, najdu Ohnivý meč a budu schopná se Mordeusovi ještě před východem slunce postavit. Až se o něj postarám, budu moct vymyslet, co dál.

Teď nad tím ovšem nemůžu hloubat. Vyměnila jsem všechno za pomstu a nemůžu si dovolit přemýšlet o tom, co se stane, až už nebude kde brát.

„Je Feegusova pevnost někde poblíž?“ ozvu se.

„Pořád kladeš špatné otázky.“

„Prosím.“

Zvedne bradu. „Následuj měsíc skrz les a za jezerem. Nemůžeš ji minout.“

„Díky,“ zašeptám. Šotkyně přikývne, otočí se a dá se na odchod. Podívám se na sebe a uvědomím si, že kalhoty a boty, které jsem měla na sobě, když jsem utekla Kendrickovi a jeho přátelům, jsou celé od sazí, jako bych se proplazila lesem zpustošeným ohněm. „Jak dlouho jsem vlastně spala?“ zeptám se jí.

Ohlédne se přes rameno a zvedne jemné šedé obočí. „Více než osm měsíců.“

Všechno ve mně se té myšlence vzepře a odmítá ji přijmout. „To by ale znamenalo, že moje narozeniny jsou…“

„Za jedenáct dní.“

KAPITOLA DRUHÁ

FELICITY

„Neměla bys být náhodou v posteli?“

Ta slova mě překvapí a vtáhnou zpět do těla, jako by mě myšlenky na chvíli odnesly někam jinam. Obrátím svou pozornost k hlasu za sebou a v palácové zahradě uvidím svého bratra s širokým úsměvem od ucha k uchu. Konnerovy bledě modré oči a světlé, téměř bílé vlasy jsou stejné jako moje, většinu času má ovšem ve tváři divoký bojovný výraz. Dnes večer však ne a pohled na jeho úsměv mě okamžitě zahřeje.

„Vrátil ses!“ Seskočím z kamenné římsy a rozeběhnu se k němu.

Konner mě k sobě přitáhne a pevně mě obejme. „Byly to jen dva týdny. Slíbil jsem ti, že nebudu pryč navždycky.“

Zamračím se a odtáhnu se od něj. Má samozřejmě pravdu. Není to tak dlouho, ale něco ve mně má pocit, jako bych strávila celý život s prázdnotou v hrudi tam, kde mělo být moje dvojče. Honem tu myšlenku zapudím a stisknu mu ruce. „A jsem za to ráda. Bez tebe jsem byla nějaká ztracená.“

Cvrnkne mě do brady a usměje se. „Fakt? Protože mám dojem, že to poslední, cos mi řekla, bylo, ať si vytáhnu hlavu ze zadnice, než přijdu o šanci oženit se s tou nejhodnější dívkou v celé Eloře.“

„Byla to rada, která pramenila z lásky a obdivu.“

„To se rozumí samo sebou." Nakloní hlavu směrem k paláci a já se přirozeně vydám po pěšině spolu s ním.

Hvězdy dnes v noci září tak jasně, jako by se mraky dřívějšího dne s východem měsíce zcela rozptýlily.

„Nechceš mi říct, proč bloudíš po zahradách, když už je měsíc tak vysoko na obloze?"

„Noční můry," přiznám. „Šla jsem si ven vyčistit hlavu, než se vrátím do postele."

Jeho oči jsou vážné, když se na mě podívá. „Chceš si o nich popovídat?"

Kousnu se do spodního rtu. Nerada se tam vracím, zpět k osamělosti a bolesti, která mě pronásleduje ve snech, ale tohle je Konner. Jemu můžu říct cokoli, a navíc se potom obvykle cítím lépe. „Vrací se mi takový sen, že jsem…"

Chvíli čeká, pak zvedne obočí. „Pokračuj."

Ošiju se. Existuje nějaký způsob, jak to říct, aniž bych zněla jako ubožák a taky se tak cítila? „Že jsem na světě úplně sama."

„Felicity," zamumlá. „Víš, že to tak není."

Zavrtím hlavou. „Možná je to proto, že jsi byl pryč a Aster za mnou z Elory už dlouho nepřijela. Nevím. Ale ty sny jsou tak skutečné. Žiju ve Vílí říši. Utíkám a skrývám se. Nemám žádnou rodinu ani přátele, a ani se nemůžu ukázat ve své pravé podobě, protože je to příliš nebezpečné." Kradmo se na něj podívám, abych zjistila, jestli si myslí, že jsem blázen, ale on jen pozoruje ty samé hvězdy, které mi dnes v noci dodávají útěchu, a přikyvuje.

„To dává smysl."

Srdce se mi sevře. Neuvědomila jsem si, že potřebuju, aby bral moje hloupé sny vážně. „Opravdu?"

„No jasně. Jediná věc, která je pro tebe důležitější než Elora, důležitější než *domov*, je rodina. Tvá láska je motivací pro všechno, co děláš – ať už se připravuješ na vstup do Sedmy, nebo pomáháš svým přátelům. Tvou nejhorší noční můrou by bylo, kdyby ti to všechno někdo vzal." Jeho oči, tak podobné mým, něžně pátrají v mé tváři. „Jaký smysl by mělo cokoli z toho, kdybys neměla svou rodinu?"

Pěst kolem mého srdce se uvolní. „Díky nim se cítím zranitelná. Kvůli těm snům myslím. Zranitelná a vyděšená, že jsem mohla být tam a ne tady." Polknu. „Jsou tak skutečné. Co si o tom myslíš?"

„Možná to, že se cítíš bezmocná proti těm neznámým narušitelům, kteří se snaží proniknout do našeho paláce." Jeho rty se zkřiví do náznaku úsměvu, ale v jeho očích vidím lítost. „Nebo to možná jen znamená, že máš to nejlepší dvojče v celém království."

Zachichotám a plácnu ho hřbetem ruky po paži. „Ach jo. Jo, to bude rozhodně ono."

Nakloní hlavu. „Je mi líto, že máš noční můry, i když se tím asi nic nezmění. Kdyby bylo na mně, žádní zlí lidé by neexistovali a my bychom nikdy nemuseli vytáhnout paty z paláce."

„Nechápu, jak nás mohou tak nenávidět." Ukážu rukou na palác. „Všechno je to pro dobro království. Abychom chránili ty, kteří jsou slabší než my. Proč by byl někdo proti?"

Jeho pohled se vrátí ke hvězdám a on si povzdechne. „Někdy mám dojem, že jsme ti prokázali medvědí službu tím, že jsme tě tu drželi. Odvedli jsme tak dobrou práci, když jsme tě chránili před zlem světa, že ani nedokážeš pochopit jeho existenci."

„Zas tak naivní nejsem."

Zavrtí hlavou. „Ne. Jsi plná naděje a víry. A to je přesně to, co Elora potřebuje." Ťukne mě do nosu, načež mě obejme kolem ramen. „Neměň se, sestřičko. Změň naše království."

Provede mě těžkými dveřmi pro služebnictvo do nočního ticha palácových chodeb. Na stěnách visí obrazy od nejlepších elorských umělců osvětlené svícny s mihotavými plamínky, které lemují chodby.

Zastaví se u dveří mé komnaty. „Co kdybych ti řekl, že než jsem opustil Vílí říši, někdo mi pro tebe něco dal?"

Žaludek se mi sevře. „Vážně?"

Vytáhne z kapsy bledě zelený sametový váček a podá mi ho.

Uvolním šňůrky, vysypu si jeho obsah do dlaně, a když mi pohled padne na ty nejkrásnější náušnice, jaké jsem kdy spatřila, zatají se mi dech. Jsou to krvavě červené rubíny olemované jemnými zlatými révami s malými smaragdy představujícími listy. „Proč by mi posílal tak krásný dárek?"

„Myslím, že je to projev jeho náklonnosti. Ne že by to komukoli musel připomínat."

Dál si náušnice prohlížím. „Poslal s nimi i nějaký vzkaz?"

„Vzkaz?" Zavrtí hlavou a já cítím, jak se mi sevře žaludek.

Neměla bych toho očekávat tolik. Je velmi zaneprázdněný a má více povinností, než si dokážu představit. Měla bych zkrátka přijmout dárek a být vděčná.

Konnerovi se zachvějí rty a ukáže na dveře za mnou.

„Jsem si celkem jistý, že pokud ti chce něco povědět, udělá to sám." Než mi jeho slova dojdou, vezme mě za ramena, otočí mě a postrčí mě do mých komnat. Dveře se za mnou s tichým cvaknutím zavřou.

Hned za nimi čeká dechberoucí král divokých víl s prstem na rtech, díky čemuž jen tak tak potlačím zavýsknutí.

Jak si mě prohlíží, rozšiřuje se jeho úsměv čím dál víc. „Felicity." Moje jméno je jako výdech. Objev. Úleva. Tmavé vlnité vlasy má rozcuchané, jako by si je musel neustále prohrabovat, zatímco na mě čekal, a jeho pokožka je tmavší než naposledy, když jsem ho viděla, což svědčí o tom, že během našeho odloučení strávil hodně času na sluníčku. Ovšem rezavé oči, které tak miluju, jsou pořád stejné.

„Chyběl jsi mi," zašeptám a bolest v hrudi pomalu mizí.

Jeho pohled sklouzne ke dveřím a pak jsem v jeho náručí, otočená zády ke zdi a s tváří v jeho velké dlani. „Ne tak moc, jako ty mně."

Skousnu si spodní ret.

„Tohle jsi nemusel. Nepotřebuju žádné dárky."

Jeho prsty ztvrdlé mozoly mi polechtají dlaň, když zvedne jednu náušnici a přiblíží ji k mému uchu. „To je škoda, protože ti chci dát všechny na světě." Nasadí mi náušnici na jedno ucho a pak sáhne po druhé. Jeho prsty mi přejedou po ušním lalůčku a já se zachvěju.

„Přemýšlela jsi ještě o tom, o čem jsme spolu mluvili?"

Při vzpomínce na náš poslední rozhovor se mi rozbuší srdce. „Myslela jsem, že to bylo tím vílím vínem. Jestli tě můj bratr nutil, abys takhle uvažoval, a ty nechceš…"

Přitiskne mi prst na rty. „Miluju tě, Felicity. Miluju tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl."

Zrudnu a sklopím pohled. „Nevím proč."

„Protože jsi krásná. A laskavá. A věrná. Jsi víc, než jsem kdy snil, že v partnerce najdu, a jsem připraven udělat cokoli, co

tvoje matka žádá, abych si tě mohl vzít za ženu. Ale jen pokud to chceš i ty."

Skloní hlavu a přejede svými rty po mých. Jsou tak měkké a jeho polibek je tak něžný, že se prohnu v zádech, postavím se na špičky a rozevřu rty pod jeho. Chci víc. Náš společný čas byl plný kradmých chvilek a letmých polibků a nikdy jsme neměli dost času o samotě.

Felicity, musíš se probudit.

Ta slova mě donutí odtáhnout se a rozhlédnout se kolem. „Říkal jsi něco?"

Pobaveně zvedne obočí. „Když jsem tě líbal?"

„Myslím v mé mysli?"

Mám dojem, že znovu slyším své jméno, ale tentokrát mi zní v hlavě jen jako vzdálená ozvěna. Spíš vzpomínka než skutečný zvuk.

Misha nakloní hlavu. „Jsi v pořádku?"

Soustředím se, ale nic neslyším. Necítím nic kromě přítomnosti muže před sebou. Zavrtím hlavou. „Jsem v pořádku. Asi jsem jen trochu unavená."

„Asi," přisvědčí. „Zase ty noční můry."

Pokrčím rameny, jako by o nic nešlo. „Můžeš zůstat? Služky mají pokoj pro hosty vždycky připravený." Ne že bych si nepřála, aby zůstal v mých komnatách, ale matka by o tom nechtěla ani slyšet.

Ohryzek se mu zhoupne a v očích se mu zračí lítost. „Ve Vílí říši došlo k jistému vývoji a můj dvůr je v ohrožení. Byl jsem pryč příliš dlouho a to oslabuje magii trůnu."

V hrudi se mi něco pevně sevře. „Samozřejmě, že musíš být doma. Někdy můžu přijet za tebou."

Pomalu zavrtí hlavou. „Ne, dokud to nebude bezpečné. Nechci tě vystavit nebezpečí."

„Nic se mi nestane."

Ustoupí o krok. „Felicity…"

Vidím odhodlání v jeho očích, které mi trhá srdce. „Nejsem žádná křehká bytost, kterou musíš ochraňovat. Miluju tě. Nechci tě ztratit."

„Tak na mě počkej." Jeho výraz je tak trpělivý, i když žádám něco, na co nemám právo. Věděla jsem, kdo je Misha, když jsme náš vztah začali, ještě předtím, než se objevily zvěsti o převzetí vlády. Věděla jsem, jaké jsou jeho povinnosti a jaké musí být jeho priority. „Lidé, kteří usilují o tvůj dvůr, když je oslabený, udělají cokoli, aby rozšířili své lži po tvém království a sesadili tě z trůnu. Dobro je oproti zlu v nevýhodě, protože my máme morálku. Máme hranice, které nepřekročíme. Oni ne."

„Oni ale nemají tohle," řekne a pohladí mi palcem tvář. „Protože nikdy nepoznají takovou lásku, nikdy nebudou mít něco tak důležitého, za co stojí bojovat, jako já."

Slzy mi stékají po tvářích, když skloní svá ústa k mým. A poprvé není jeho polibek jen letmý. Nakloní hlavu, rozevře rty a přitáhne si mě k sobě. Tenhle polibek je hluboký a plný veškeré lásky a slibů, které si mohu přát. Je to polibek, který říká: *Vrátím se pro tebe.* Polibek, který říká: *Díky téhle lásce zvítězím.* Je to polibek oddanosti.

Nechám ho, aby mě objal, a snažím se na všechno zapomenout, ale když se uložím do postele, stále se necítím dobře. Stále slyším ta slova, jako by mě někdo držel za ramena a třásl se mnou. *Felicity, musíš se probudit.*

Ze spánku mě vytrhne vřískot sirény a já se v posteli posadím.

Siréna.

Zprudka vydechnu.

Jsou tady. Dostali se za zdi paláce.

Než stačím vstát z postele, dveře se rozletí dokořán a vrhne se ke mně moje služebná.

„Má paní, musíme se přesunout do bezpečnější místnosti."

Nasoukám nohy do pantoflů a sáhnu po županu. „Kde je Konner?"

Služka se ohlédne přes rameno na otevřené dveře a pak se znova podívá na mě. „Musíme si pospíšit. Nevíme, kde vetřelci jsou ani kdo je jejich cílem."

Odhodím župan na postel a odkopnu pantofle.

„Co to děláte? Musíme jít."

„Oblékám se. Musím najít svou matku. Jsou tu kvůli Sedmě, a pokud uspějí, nikdo z nás se nedožije rána." Snažím se mluvit rozhodně a autoritativně, ale nakonec ze mě slova vyjdou jako vzlyk. Oči mě pálí. Slabá holčička nemůže čelit svým největším nepřátelům a přežít. A já dnes potřebuji víc než jen přežít. Musím ochránit lidi, které miluju. Svou matku. Sedmu. A s nimi celou říši.

„Prosím," žadoní služka za mými zády. „Prosím, pojďte se mnou, musíme do bezpečí. Vaši matku chrání naši nejlepší strážní."

Zavrtím hlavou. „Musím to být já. Já ji dokážu ochránit. Ukázalo mi to orákulum." Stalo se to před mnoha lety. Bylo mi tehdy sotva deset a měla jsem noční můry o muži, který si přijde pro mou matku – a orákulum mi ukázalo, jak ho porážím.

Nevím, jak vím, že tohle je ten den, ani proč jsem si tak jistá, že ho sem útok na palác přivede, ale když si svlékám noční košili a oblékám si čistou halenu, o svém instinktu nepochybuju.

Když si oblékám bojovou koženou zbroj a sahám po botách, vidím, jak si moje služebná mne ruce a jak se jí třese spodní ret. „Prosím," zašeptá.

„Jdi do sklepa a do zadní části zbrojnice. Je to nejbezpečnější místo v paláci."

Pohlédne ke dveřím a já vím, že by chtěla jít, ale zavrtí hlavou. „Bez vás ne."

„Tady velím já," pronesu a tentokrát je v těch slovech autorita a můj hlas zůstává pevný. „A nařizuji ti, abys šla beze mě."

„To nemůžu. Nikdy bych si neodpustila, kdyby se vám něco stalo. Vaše matka by mi to nikdy neodpustila."

„A já si nikdy neodpustím, pokud se něco stane jí." Podívám se služebné dlouze do očí a snažím se, aby mi porozuměla.

„Jestli se vám něco stane…"

Nemůžu ztrácet čas tím, že se ji budu snažit přesvědčit, tak mávnu rukou a pomocí své magie ji přiměju k pohybu. Její tělo na chvíli ochabne, než s rukama svěšenýma podél těla vyjde z místnosti. Možná mě za to bude nenávidět, ale později mi odpustí.

Jen pokud se nenecháš zabít.

Natáhnu si boty a rychle zavážu tkaničky. Pak otevřu zásuvku u postele a sáhnu po zvláštní čepeli, kterou si tam schovávám.

Zhluboka se nadechnu a rozběhnu se. Hradem se rozléhá křik. Lidé utíkají nebo jsou odváděni do bezpečí. Všude kolem panuje chaos, ale já běžím k přijímacímu sálu, kde bude Sedma střežit

vyvýšené pódium, které nám umožňuje komunikovat z bezpečí paláce s obyvateli Elory.

Probíhám chodbami a proplétám se mezi těmi, kteří míří opačným směrem – k úkrytu. Teprve když zabočím do soukromé zadní chodby, dav prořídne. Zrychlím – a teď už sprintuju.

Musíš se probudit.

Ten hlas mě donutí zastavit.

Nemůžu ti pomoct, pokud se neprobereš.

Otočím se, hledám zdroj těch slov, ale nic nenacházím. Nikoho.

V mé mysli se míhají obrazy – jako bych byla na dvou místech najednou. Obrazy modrookého malého chlapce, který za mnou šplhá na strom, zatímco já se radostně chichotám. Obrazy obilných polí za oknem kuchyně a smějící se tváře mé matky.

Ne. To není moje matka. Tu ženu s hnědými vlasy a zelenýma očima ani neznám. A přesto mě pohled na ni zabolí tak, že si to nedokážu vysvětlit. Znepokojuje mě způsobem, který nedává smysl.

Zaryju si nehty do dlaní a doufám, že mě ta bolest probere. *Tohle je iluze. Nenech se jejich manipulativní magií odradit od svého poslání.*

Cítím přítomnost své matky, ještě než ji uvidím.

„Felicity!“ zavolá.

Ale ve chvíli, kdy se soustředí na mě, se na ni vrhne neznámý muž. Zaútočím a použiju svou čepel tak, jak jsem to cvičila, zároveň mi to ale připadá cizí, protože jsem nikdy předtím nezažila, jaké to je říznout do masa.

„Felicity,“ vypraví ze sebe ten muž, než mi padne k nohám.

Podívám se do jeho modrých očí a zalapám po dechu. *Hale.*

Jak to, že znám jeho jméno? Proč toužím prosit bohy, aby vyměnili můj život za jeho?

Tvůj bratr tě potřebuje.

Otočím se a hledám, odkud se ozývá ten hlas.

Konner vběhne do místnosti a obejme mě.

A já ztuhnu. Ztuhnu, protože si nedokážu vzpomenout, co mi orákulum ukázalo, co mě sem dnes večer přivedlo. Nedokážu si vzpomenout, proč jsem toho muže na podlaze zabila.

Probuď se.

Tohle není správně. Nic z toho. Neměla bych tady být.

A najednou se stejnou jistotou, jako znám své vlastní jméno, vím, že ten muž, který mě drží v náručí, je sice můj biologický bratr, ale není to muž, který vyrůstal po mém boku, a že jsem před ním celý život utíkala.

KAPITOLA TŘETÍ

JASALYN

Neexistuje žádná mantra, žádné dechové cvičení ani žádný prsten, který by mi umožnil prozkoumat Feegusovu pevnost bez hrůzného pocitu strachu, který se mi usídlil v břiše. Jsem tu už několik hodin a cítím se pořád stejně, jako když jsem opustila svého šotka a použila okouzlující úsměv Podmanivé paní na stráže u přední brány.

Sály, kterými jsem zatím prošla, nejevily žádné známky zvěrstev, která se uvnitř těchto zdí páchají. Někde hluboko pod těmito klikatými chodbami, s jejich zasedacími místnostmi a prostými ložnicemi, se nachází žalář, kde mě Mordeus držel a kde jsem strávila nejhorší týdny svého života.

Díky prstenu ve mně stráže viděly jen Podmanivou paní. Neměly tušení, jak moc jsem se uvnitř třásla. Ale jakákoli odvaha, kterou bych snad mohla cítit díky těmto dílčím úspěchům – vstupu do pevnosti a jejímu nerušenému prozkoumávání –, je utlumena pocitem, že mě někdo sleduje.

Znovu se ohlédnu přes rameno a opět vidím jen ty, kteří sem zřejmě patří. Pohlédnu k oknům na konci kamenné chodby, abych odhadla, kolik času mi zbývá do východu slunce. Měsíc je stále vysoko, ale mohla bych hledáním meče strávit třeba celou noc a stejně bych neprošla všechny místnosti v pevnosti. Jenom

nekonečná točitá schodiště mě zaměstnávají až příliš, a to nepočítám podzemní patra, kterým se vědomě vyhýbám.

Prospala jsi osm měsíců. Nemůžeš si dovolit nechat se teď zastavit strachem.

Po chodbě ke mně kdosi přichází a pohvizduje si. Je to žena, která má v pase utažený župan a přes rameno přehozený ručník, jako by právě vylezla ze sprchy.

„Haló!“ zavolám na ni a pospíším si k ní. Zastaví se a usměje se na mě. „Hledám Ohnivý meč.“

Ohnivý meč má mít zvláštní magickou moc, která člověka dokáže přenést kamkoli chce a dokáže zabít i toho nejsilnějšího nesmrtelného. Kendrick doufal, že ten mytický meč najdeme ve Feegusově pevnosti. Chtěl ho, abych mohla najít a zabít Eritha, krutého vůdce, který ublížil tolika Eloranům. Já ho chci, abych mohla najít a zabít Mordeuse.

„Jsi tak laskavá,“ řekne mi a přistoupí ke mně blíž, jako by ji ke mně přitahoval magnet. „Chci ti pomoct. Cokoli jen budeš potřebovat.“

Snažím se zachovat trpělivost. Potřebuju svůj prsten, aby lidé kolem plnili mé příkazy, ale lichocení, s nímž se u každého, s kým mluvím, setkávám, mě už unavuje. „Řekni mi, kde najdu Ohnivý meč.“

Zavrtí hlavou. „Nevím, co to je, ale pomůžu ti ho hledat.“

Snažím se potlačit frustrovaný povzdech. Nikdo, s kým jsem zatím mluvila, o meči nic neví. Dává smysl, že Mordeus neřekl všem v pevnosti o cennostech, které střeží, ale někdo o nich určitě ví.

Zkusím to ještě jednou. „Kde Mordeus uchovává svůj nejcennější majetek?“

„Byl moudrý, i když možná ne tak moudrý jako ty. Uchovává ho po celém dvoře a něco i v Elorském paláci."

„A co posvátné předměty, které tu skladuje?"

„To nevím." Zamračí se a zavrtí hlavou. „Mrzí mě to. Můžu ti je pomoct hledat?"

„Můžeš mi říct, kde najdu někoho, kdo by to věděl."

„Velitelka Rieckus zná všechna tajemství pevnosti."

„A kde tu Rieckus najdu?"

„Bydlí v podzemí, za žaláři, odkud může dohlížet na vězně. Umí být ale krutá a já nechci, aby ti ublížila."

Žaláře. Navzdory hrůze, která mi sevře hrdlo, se na ženu usměju. „Dávám ti své slovo, že se mi nic nestane. Teď si běž lehnout a odpočiň si."

Nadšeně přikývne. „Samozřejmě. Pokud si to přeješ."

Udělala bych cokoli, abych se sestupu do žalářů vyhnula, a je to lákavá možnost. Možná tu to, co hledám, ani není, ale nechci odejít, aniž bych se velitelky zeptala. Přinejmenším by mě mohla navést, kde hledat dál.

Za sebou uslyším zvuk meče vytahovaného z pochvy.

Tasím svou dýku a otočím se k místu, kde spatřím muže s očima dokořán. „Má paní, jen mne napadlo, že bych vám mohl nabídnout *svůj* meč?"

Srdce mi buší. *Jsi Podmanivá paní. Dokud máš nasazený prsten, nikdo ti nic neudělá. Dýchej.*

„Třebaže není ukován z ohně, patřil mému dědečkovi a po léta mě dobře chránil."

Zavrtím hlavou a otočím se ke schodům do sklepení, kterým jsem se tak dlouho vyhýbala. „Nech si ho. Není to ten, který hledám."

Mohla bych odsud odejít a vrátit se, odkud jsem přišla. Mohla bych znovu vyhledat Kendricka a ostatní. Pak bych se nemusela tomuto místu postavit sama.

Ale ten sen mě neustále pronásleduje. *Ne sen* – Mordeusova vzpomínka na dohodu s Kendrickem. Kendrick mi měl zabránit, abych se zabila, zatímco jsem hnila v té cele, a přesně to taky udělal. Předstíral, že je člověk, protože věděl, že víle bych nikdy nedůvěřovala. A předstíral to i poté, co jsme se opět setkali. *Lhal mi.*

Nemůžu riskovat, že Kendrickovi zase uvěřím. Ne, pokud existuje možnost, že spolupracuje s Mordeusem. Lhal mi. O tom, že mi chce pomoct utéct z vězení. O tom, kdo je. Nemůžu mu věřit. Takže to musím zvládnout sama.

Připomínám si, že stráže, které hlídají chodby žaláře, pro mě nepředstavují žádné nebezpečí. Uvidí Podmanivou paní a budou plnit její příkazy.

Udělám krok a pak další. Magie prstenu má zatvrdit mé srdce a utišit můj strach. Ale strach a otupělost se vrátily ještě předtím, než jsem Kendricka opustila, a *tenhle* strach je příliš hlasitý, než aby ho bylo možné úplně utlumit.

Bude to stát za to. Najdu-li v těchto temných chodbách meč, na děsu, který mi svírá srdce, už nebude záležet.

S každým krokem dolů se cítím čím dál méně jako Podmanivá paní se srdcem z ledu a čím dál více jako čtrnáctiletá dívka, kterou Mordeus zlomil. Ohlížím se přes rameno – jednou, podruhé –, protože se nemohu zbavit pocitu, že je někdo jen pár kroků za mnou. Přesto ale postupuju dál. Protože mi nezbývá moc času. Mám jedenáct dní.

Od té doby, co jsem opustila příbytek šotkyně, jsem si o tom nedovolila přemýšlet. *Jedenáct dnů do mé smrti. Jedenáct dnů do chvíle, kdy všechno ztratím.*

Chci od tohohle místa a vzpomínek na bolest a hrůzu utéct co nejdál, ale nemám času nazbyt a odmítám ho nechat vyhrát.

Pokud je to už osm měsíců, jak víš, že je Mordeus stále v Elorském paláci? Jak víš, že každou chvílí neztratíš vědomí, když tě využívá, aby zesílil?

Ty myšlenky honem zaženu, sestoupím z posledního schodu a třesoucí se rukou sáhnu po klice.

Vím, co najdu na druhé straně. Bolest a hrůzu, temnotu a zoufalství.

„Jasalyn, stůj!"

Otočím se a uvidím, jak se za mnou na schodech zjeví Kendrick. „Ty jsi mě sledoval?"

Za dveřmi je slyšet podivný hluk. Snad výkřiky vězňů? Nějaké vibrace?

„Musel jsem se ujistit, že jsi v bezpečí," řekne a udělá další krok ke mně. „Nemusíš tam chodit. Tady jsi v nebezpečí."

Jak bych mohla věřit čemukoli, co mi říká, po všech těch lžích, které už vypustil z úst? Pokud nepracuje pro Mordeuse, proč je vůbec tady?

„Jak dlouho tu jsi? Ty s nimi spolupracuješ?"

Naprázdno polkne. „Myslel jsem, že sem možná přijdeš, tak jsem nastavil magický signál, který mě upozorní, pokud se tak stane. Když jsem sem přišel, nechtěl jsem, abys utekla a já zapomněl, že jsem tě vůbec našel. Ale nemohl jsem tě tu nechat." Ohlédne se přes rameno, jako by nám byly v patách potíže.

„Nemohl jsem riskovat, že se octneš na tomhle místě, aniž by tě kdokoli chránil."

„*Chránil?* Chceš, abych věřila, že ti na mně opravdu záleží? Po tom všem?"

„Řekni mi, co se stalo. Řekni mi, proč jsi utekla."

Pevně semknu rty. Nechci se hádat. Nechci riskovat, že podlehnu jeho kouzlu, nechci riskovat, že mě moje vlastní strachy a osamělost přivedou zpátky k němu.

Pokud projdu těmito dveřmi na druhou stranu, magie prstenu zajistí, že si nebude pamatovat, že mě kdy viděl.

Sáhnu po klice a připravím se na hrozný zvuk a zápach, který si pamatuju, ale když povolím západku a otevřu, uvítá mě jen víc toho tichého bzučení.

Než se moje oči stačí přizpůsobit tmě, vyšlehnou ke mně červené pruhy světla.

Ne bzučení. Vrčení.

Odmrští mě to ke zdi schodiště a Kendrick se vrhne přede mě.

Z jeho ruky vyšlehne záblesk světla, který pulzuje kolem nás.

Tvorové se po nás přestanou sápat – jsou to bestie s tmavou srstí připomínající přerostlé psi s obrovskými zuby. Zuřivě na nás vrčí.

V příštím okamžiku se znovu vrhnou do útoku. Tentokrát Kendrick nasměruje svou magii na mě a já neuhnu. Ještě než pocítím její dopad, vím, že mě ochrání.

Obklopí mě vzdušný štít, který odrazí krvavou tlamu zvířete, jenž se mi vrhne po obličeji.

Kendrick vytasí meč a podřízne jedné ze stvůr krk, načež zbraň zatne do oka další. Zvířata na něj neustále útočí, jejich

zuby mu cvakají před obličejem, zatímco jejich drápy se mu snaží zaklesnout do těla.

Vidím útok dřív než on. Právě rozpárává jednu bestii, když ho poslední zbývající napadne zezadu. Vrhnu se vpřed, přičemž tasím svou čepel, ale jsem uvězněna za ochranným štítem, který mě nepustí dál, a tak nemůžu dělat nic jiného, než sledovat, jak drápy toho tvora, ostré jako čepele, proříznou Kendrickovi krk a zuby se mu zaboří do boku.

Kendrickův výkřik bolesti se odrazí od stěn a rozerve mi hruď vejpůl. Zatímco bezmocně buším do neviditelného štítu, on vrazí dýku do krku poslední vrčící bestii. Ta padne na zem s pronikavým zakňučením a vzápětí Kendrick klesne na všechny čtyři.

Nepravidelně lapá po dechu, ale teprve když se úplně zhroutí na zem, štít kolem mě se vytratí.

Pospíším si k němu a padnu na kolena. Krev mu z ran tryská na kamennou podlahu a mísí se s krví psů. Blikající světla ze schodišťových luceren ozařují jeho stále bledší pleť.

Chytí mě za ruku, ale jeho stisk je slabý. „Jasalyn." Oči se mu zavírají.

Všechno ve mně křičí, abych ho zachránila, ale můžu mu vůbec věřit?

Snaží se na mě dosáhnout a celé jeho tělo se při tom pohybu bolestivě vzpříčí. „Je mi to líto. Je mi tak líto, že jsem tě nedokázal ochránit před Mordeusem. Je mi líto, že jsem ne…"

„Ne." Zavrtím hlavou, jako bych ho tady mohla udržet pouhou silou své vůle. „Dnes se se mnou loučit nebudeš."

„Proč jsi mě opustila?" Ta otázka je tak tichá a ta slova tak slabá, že mi do očí vhrknou slzy.

„Jsi víla," šeptnu, když mě ovládne bezmoc. „Proč se neuzdravuješ?"

Odtrhnu kus podšívky svého kabátu a přitlačím mu látku k boku, abych zastavila krvácení z nejhorší z jeho ran.

„Jed barghesta. Zpomaluje hojení."

„Budeš v pořádku. Vezmu tě do paláce." Přetrhnu nit na svém šotčím náramku a spolknu další nápor slz. „Léčitelé mé sestry ti mohou…"

Kendrick otevře oči a slabě jednou zavrtí hlavou. Srdce mi sevře kamenná pěst, když si uvědomím, co se mi snaží připomenout.

Můj šotek nepřijde. Kendrick je těžce zraněný. Jeho zranění jsou příliš vážná. Šotci se nemohou vměšovat do situací, kdy jde o život a smrt.

Oči se mu znovu začnou zavírat.

„Zůstaň se mnou," prosím ho. „Otevři oči, Kendricku. Potřebuju, abys zůstal se mnou."

Ale jeho oči zůstávají zavřené a jeho dech je mělký. Příliš mělký. „Pomoc!" vykřiknu ke schodišti vedoucímu nahoru. „Pomozte někdo! Rychle!"

Jsme obklopeni zakrvácenými těly zvířat, která byla uvězněna ve sklepení. Zvířat, která by mě roztrhala, kdyby se Kendrick neobjevil. Co tu dělal? Opravdu mě hledal, nebo spolupracoval se strážci v pevnosti? Pomáhal Mordeusovi?

Nadechnu se a tentokrát křičím tak hlasitě, jak jen dokážu. „Rychle, pomozte mi někdo!"

Cítím, jak mi mezi prsty prosakuje krev z jeho boku a vidím, jak se jeho dech zpomaluje.

Právě když si pomyslím, že nikdo nepřijde a budu ho tu muset nechat, abych došla pro pomoc, uslyším na schodech kroky.

„Má paní?“ Dívá se na mě jakýsi muž, a když uvidí tu spoušť kolem, vytřeští oči. „Jste zraněná? Pomůžu vám.“

„Můj přítel je zraněný,“ řeknu mu a dávám pozor, aby mi věnoval plnou pozornost a slyšel, že s ním mluví Podmanivá paní. „Potřebuju léčitele, ihned.“

Trhaně přikývne a otočí se, aby se vrátil nahoru po schodech, než mi to dojde – prsten. Stejně jako ho přiměl, aby splnil mé přání, přiměje ho, aby na mě zapomněl, jakmile zmizím z jeho dohledu. Zapomene na mě a zapomene přivést léčitele, kterého potřebuju.

„Počkej!“ Srdce mi divoce buší a hučení v uších mi brání jasně uvažovat. Kolem je tolik krve. „Prosím, neopouštěj mě. Já…“

„Samozřejmě, že ne.“ Přispěchá po schodech zpět a toužebně se na mě zadívá. „Zůstanu, jak dlouho budete chtít.“

Mohla bych ho požádat, aby ránu držel stlačenou, zatímco já dojdu pro pomoc, ale jak si můžu být jistá, že Kendricka bude dál ošetřovat, jakmile mu zmizím z dohledu? Pravděpodobně by ho okamžitě opustil. Nebo hůř, poznal by v něm vetřelce a zabil ho.

Jsi vetřelec, Kendricku? Nebo pracuješ s Mordeusovými lidmi?

Tyhle otázky vytěsním z mysli. Na tohle teď nemůžu myslet.

„Potřebuju, abys zavolal pomoc,“ řeknu muži s okouzlenýma očima. „Upoutej něčí pozornost a požádej ho, aby sem přivedl léčitele.“ Protože když to té osobě řekne on, bude si svůj úkol pamatovat, i když si nebude pamatovat mě.

„Nevím, jestli mě odtud někdo uslyší. Kdybych vyšel na vrchol schodů…“

„Ne.“ Nadechnu se. Srdce mi buší až v krku. *Klid. Zůstaň v klidu.* „Vyjdi do poloviny, ale jen tak daleko, abys na mě pořád viděl.“

„Vy se vážně bojíte,“ zamumlá.

„Potřebuju léčitele. Prosím. Najdi někoho, kdo ho sem přivede, ale nespouštěj mě přitom z očí.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

JASALYN

Přežije to. Bude v pořádku.

Ruka se mi třese, když pomalu a pečlivě sešívám Kendrickovi bok, přičemž jedním okem sleduju jehlu a druhým pravidelné zvedání a klesání jeho hrudi.

Léčitelka z Feegusovy pevnosti byla zmatená, když byla přivolána ke mně do podzemní části pevnosti – ne do žaláře, jak se ukázalo, ale do jiného bohem zapomenutého sklepení, kde drží Smrtipsy, které používají k ostraze –, ale nakonec přece jen dorazila, a to v pravý čas.

Stejně jako ostatní byla ráda, že mohla splnit můj příkaz, a podala Kendrickovi protijed a lektvar, aby se uzdravil. Jakmile se jeho dech prohloubil a do tváře se mu vrátila barva, znovu jsem trhla nitkou na svém šotčím náramku. Až v tu chvíli Gommid konečně dorazil a s radostí přijal hrst vlasů strážce jako platbu za to, že nás přenese na ošetřovnu v Ironmoore.

Měla jsem v plánu vzít Kendricka do Půlnočního paláce, ale usoudila jsem, že je to příliš nebezpečné – pro něj, pro mě i pro mou sestru.

Myslela jsem, že když ho vezmu sem, do Ironmoore, alespoň bude mezi svými a budu ho moct zanechat v jejich schopných rukou. Ale v momentě, kdy jsem se podívala do skelných očí

vesnické léčitelky, věděla jsem, že nemohu odejít. Nemohla jsem riskovat, že by mohli zapomenout sledovat jeho reakce na protijed, jakmile vzpomínka na mě vybledne.

Nařídila jsem léčitelce, aby před dveře ošetřovny postavila stráž a nikoho nepouštěla dovnitř. Jakmile udělala vše, co mohla, aby mu vyčistila rány a zmírnila bolest, poslala jsem ji pryč a začala s úmorným procesem šití. Pravděpodobně jsem s jehlou v ruce strávila tisíce hodin, kdy jsem sešívala nejrůznější látky, ale nic mě nemohlo připravit na šití otevřené rány. Jaké to je pracovat s krví. Pocit jehly, která znovu a znovu propichuje maso.

„Jas?"

Zarazím se a zaváhám, než udělám další steh. Kendrick bojuje se spánkem, jeho ledově modré oči se snaží na mě zaostřit. „Ššš," šeptnu. „Jsi v pořádku. Odpočívej."

„Nejsi skutečná. Bez ustání tě hledáme, ale nikdy to nejsi ty." Jeho oči se zavírají, léčivé tonikum ho znovu stahuje do hlubin. „Máš vůbec tušení, čeho jsem se vzdal, abych tě našel?"

Srdce se mi bolestivě sevře. *Zradil jsi mě.*

Ale když jsem ho potřebovala, byl tam. Riskoval vlastní život, aby mě zachránil. A tak tu teď jsem a starám se o to, aby přežil noc, aniž bych věděla, jestli mě vydá napospas Mordeusovi, pokud bude mít příležitost.

Odložím jehlu a nit a protřepu si ruce, aby se mi netřásly.

„Nevím, kde je," řekne tak tiše, že si skoro nejsem jistá, jestli jsem ho slyšela správně. Přemáhá spánek, ale zdá se, že se mu nedaří vymanit se z jeho sevření. „Pomoz mi ji najít. Pomoz mi ji zachránit. Musím ji najít, než nad ní Mordeus převezme kontrolu a my ji navždy ztratíme."

Ta slova jsou jako nůž do hrudi. Nemůžu si ta blouznivá slova spojit s mužem, který mi lhal. Nemůžu zapomenout, že spolupracoval s Mordeusem. A nemůžu zapomenout na Mordeusovu vzpomínku na Shaea a dohodu, kterou s Mordeusem uzavřel.

Až přijde ten správný čas, přivedeme ti ji.

Dnes v noci jsem si už po desáté připomněla slib, který dal Mordeusovi jeho přítel, Kendrickovy lži – o tom, proč byl před třemi lety v cele naproti mně, a o tom, kdo a co je.

Nechci věřit, že pracuje pro Mordeuse, že se podílel na dohodě, kterou s ním uzavřel jeho přítel, a předtím, než jsem odhalila jeho lži, bych o tom nikdy nepochybovala, ale teď si nejsem jistá.

Otevře oči, zalapá po dechu a posadí se. „Jas… Jsi to opravdu ty?"

Přitlačím mu dlaň na hruď a přiměju ho, aby se zase položil, než si částečně sešitou ránu roztrhne. „Musíš být v klidu."

Znovu se ke mně natáhne, ale víčka se mu chvějí, jak na mě upírá pohled. Otočím se k pultu a naliju mu další dávku léku proti bolesti. Léčitelka říkala, že musí spát, aby se uzdravil, a *já* potřebuju, aby spal, abych mohla přemýšlet.

„Vypij to," přikážu mu, zvednu mu hlavu a nakloním malou skleničku k jeho rtům.

Udělá, co mu přikážu, a za chvíli jeho tělo ochabne.

„Chybíš mi," zamumlá. „Nevěděl jsem, jaké to je. Nikdy jsem si nemyslel, že mi bohové dají někoho, jako jsi ty. A nikdy by mě ani nenapadlo, že budou tak krutí, aby mi tě zase vzali."

Slzy mě pálí v očích. Taky mi chybí, ale když mu nemůžu věřit, co na tom záleží? Pozoruju jeho tvář a čekám, až úplně usne. Když se tak stane, zhluboka se nadechnu a vrátím se k práci.

„Jasalyn?“

Při zvuku svého jména se s trhnutím proberu a otevřu oči. Kdy jsem usnula? A na jak dlouho?

Kendrick sedí na okraji nemocničního lůžka a mžourá do ranního světla proudícího oknem dovnitř. To poslední, co si pamatuju, je, že jsem ho sledovala, jak odpočívá. Sešila jsem mu rány, jak to jen šlo, a snažila se přesvědčit sama sebe, že už můžu odejít. Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že noc přežije.

„Co se stalo?“ zeptá se a rozhlíží se kolem.

Zavřu oči, abych se ubránila příšerné vlně emocí, kterou ve mně vyvolává jeho hlas. Jak mi může zvuk, který budí takový pocit pohody a klidu, zároveň způsobit takovou bolest?

Rozhlíží se po místnosti, prohlíží si všechny lektvary a masti a pak se znovu zaměří na mě. „Našel jsem tě v pevnosti? Jsi zraněná? Jsi…“

Samozřejmě si díky prstenu nepamatuje, že mě zachránil. „Jsem v pořádku.“ Mám zaťaté čelisti. Je to tak těžké – chci se schoulit v jeho náručí, ale zároveň od něj utéct, vím, že jeho uzdravení pro mě znamená všechno, ale také vím, jak strašně mě zradil. „To ty jsi zraněný.“

„Smrtipsi,“ vytuší při pohledu na svůj bok. „Ale ty jsi v pořádku?“

„Co přesně si pamatuješ?“

Čelist mu pracuje a jeho modré oči mě znovu a znovu zkoumají. „Myslel jsem, že ses tam vydala už před měsíci. Hledali jsme tě, ale marně, tak jsme nastavili takový magický alarm, který nás měl upozornit, až tam dorazíš. Trvalo to tak dlouho, že když se kouzlo aktivovalo, nejdřív jsem si ani nevzpomněl, co to znamená.

Dorazil jsem tam tak rychle, jak jen bylo možné.“ Pátrá v mé tváři. „Našel jsem já tebe, nebo ty mě?“

„Ty jsi našel mě.“ *Sledoval jsi mě, aby ses ujistil, že jsem v bezpečí. A zachránil jsi mě.*

„Hrozně jsme se o tebe báli. Tvoje sestra…“

Tvář se mi odkrví tak rychle, že se mi z toho div nezatočí hlava. „Drž se od mé sestry dál.“

Trhne sebou, jako bych ho uhodila. „Jas, nechápu, co se děje. Podle posledních záznamů v mém deníku jsme spolu strávili noc. Pořád jsme plánovali najít meč. Chtěla jsi nám pomoct.“ Polkne a hrdlo se mu zhoupne. „Co se stalo? Někdo tě unesl? Kde jsi byla?“

Nepamatuje si náš poslední rozhovor, stejně jako si nebude pamatovat ani tenhle. „Odešla jsem.“

Zmatení v jeho tváři mi způsobuje bolest. „Ale proč?“

„Protože znám pravdu.“

„Jakou pravdu?“ Zavrtí hlavou. „Nevím, co se stalo. Řekni mi to, abych to mohl napravit.“

Zvednu se z podlahy. „Odmítám tímhle projít znova. Zůstala jsem jen tak dlouho, abych se ujistila, že jsi v pořádku, a to jsi, takže teď odcházím.“

„Nechoď.“ Rozhlíží se, jako by kolem mohl najít odpovědi, které potřebuje. „Šílím strachem o tebe. Kdykoli zavřu oči, přemýšlím o tom, jak jsem tě zklamal. Neustále přemýšlím, kam jsi odešla, a bojím se, co se ti mohlo stát. Prosím…“

Srdce mi buší, ale já ten pocit ignoruju. Nemůžu ho nechat, aby mě zmanipuloval sladkými řečičkami. „Nemůžu věřit ničemu, co říkáš.“ Zírám na podlahu, protože pohled na něj příliš bolí. „Jsi poslední, o kterém jsem si myslela, že mi ublíží.“

„To jsem nikdy nechtěl. Cokoli jsem udělal…“

Polknu naprázdno. Proč to není jednodušší? Zradil mě, ale odejít je nemožné. „Jsme v Ironmoore. Možná by ses teď cítil silnější, kdybych tě vzala k léčitelům v Půlnočním paláci, ale napadlo mě, že by moje sestra možná nereagovala zrovna vlídně, kdyby zjistila, že mezi sebou máme zrádce.“

„Zrádce?“ Zakašle. „Co tím chceš říct? Můžeš se mnou prosím *mluvit*?“

Podívám se mu do očí a srdce mi vyskočí až do krku. Bolí mě dýchat. „Jak jinak nazvat člověka, který mi lhal? Jak jinak nazvat muže, který mě zradil kvůli dohodě s Mordeusem?“

Jeho tvář se zachmuří. „Jas…“

„Přesně tak,“ zašeptám. „Vím to. Vím, že tvoje vílí uši nejsou žádná iluze. Vím o dohodě, kterou jsi s ním uzavřel.“

Nakloní se dopředu a opře se dlaněmi o kolena. „Proto jsi odešla? Protože jsi zjistila, že jsem víla? A zjistila jsi, že mě Mordeus požádal, abych tě udržel naživu?“

Zaklesnu si nehty do dlaní a vychutnávám si tu bolest. „Jak to můžeš říct, jako by to nic neznamenalo? Jako bych přeháněla?“

„Tak to není a já to vím.“ Pomalu ke mně natáhne ruku, jako bych byla raněné zvíře, které může zaútočit, pokud nebude dost opatrný. „Jak jsem ti mohl říct pravdu? Jak jsem mohl přiznat, že jsem v té cele jen předstíral, že jsem člověk, když víly *tak moc* nenávidíš? Potřeboval jsem tě – *pořád* tě potřebuju – a nechtěl jsem tě vyděsit.“

Vztek ve mně vzrůstá a já se ho držím. „*Proto* jsi mi lhal? Abych se nebála? To je snad vtip.“

„Zpočátku ne, ale chtěl jsem ti říct pravdu a upřímně, po všem, co se stalo před tvým odchodem, po všem, co ses dozvěděla

o Eloře a její historii, jsem si myslel, že na to stejně brzy přijdeš. Ale nikdy mě nenapadlo, že by tě to donutilo od nás utéct." Jeho hlas se ztiší do chrapotu. „Je mi to moc líto."

„A co tvoje dohoda s Mordeusem? Myslel sis, že na tu taky přijdu sama od sebe?"

Zavře oči a stiskne si kořen nosu. „Nikdy si neodpustím, že jsem jeho žádost neprohlédl." Když se na mě znovu podívá, mám pocit, jako by mi hleděl přímo do duše. Jako by mě prosil, abych se podívala do té jeho. „Můžeš mi vyčítat, že jsem tu dohodu přijal? Nevěděl jsem, co Mordeus plánuje ani co ti dělá. Věděl jsem jen to, že výměnou za osvobození své královny musím udržet naživu jistou dívku. Dívku, která byla tak vyděšená a jejíž laskavost jsem cítil i ze své cely. Dívku, na které mi velmi záleželo. Jakmile jsem tě potkal, udělal bych cokoli, abych tě ochránil, i kdyby to nebylo součástí naší dohody."

„Ale ty jsi mě neochránil. Dělal jsi to samé jako ty mříže, které mě tam držely uvězněnou. Dal jsi mi falešnou naději. Stejně dobře jsi mě mohl držet, zatímco on mi řezal nožem do kůže."

Kendrick sebou trhl. „Kdybych to mohl změnit…" Odstrčí se od postele a zamíří ke mně. „Ne. Stejně bych tě nechal naživu. Možná bych se víc snažil ho zabít, ale nenechal bych tě to vzdát."

Sklopím hlavu a nenávidím se za to, že mě jeho slova uklidňují.

„Nemám to v sobě. Nenechal bych tě to vzdát. Neměl jsem to v sobě tehdy a nemám to v sobě ani teď." Přiblíží se a prsty mi přejede po paži.

Odskočím od něj, než mě jeho dotek roztaví. I když ho potřebuju. I když něco ve mně by si rádo navždy lhalo, kdyby to znamenalo, že mu můžu všechno odpustit a vrátit se k němu. *Ale*

nemůžu. „Možná jsi mi nikdy nechtěl ublížit a možná bych ti tu dohodu mohla odpustit, ale tvoje společnost o tobě hodně vypovídá."

Narovná se. „Nevím, co tím myslíš. Jde o ostatní? O Skylar? O Remmeho? Udělal ti někdo z nich něco?"

„Ty nemyslím." Pokrčím rameny. Chci jim věřit, ale pokaždé, když jim znovu dám svou důvěru, udělám ze sebe blázna. „To tvůj přítel Shae."

Jeho tvář ztvrdne. „Co je s Shaem?"

„Viděla jsem ho ve svých snech – v Mordeusových vzpomínkách. Slíbil mu, že mu mě přivede, až nastane správný čas. Myslím, že…" Proč tu vlastně jsem? Proč mu věřím? Proč tak moc chci věřit, že Kendrick neví o Shaeově dohodě s Mordeusem? Není snad pravděpodobné, že v ní Kendrick jel taky?

Ale tomu nevěřím. Nemůžu.

„Myslím, že má něco společného s krevní magií, která mě s Mordeusem spojila – podílí se na Mordeusově návratu."

„Řekni mi, co víš."

Může to čemukoli ublížit? Všechno mu vypovědět? Buď v tom jede taky a už to dávno ví, nebo ne a potřebuje pochopit, že jeho přítel je lhář. „Zdály se mi různé věci – sny, ve kterých jsem byla Mordeus." Navlhčím si jazykem vysušené rty. „Myslela jsem, že to jsou jen noční můry. Jen moje pokroucené podvědomí, které mě nutí cítit se uvnitř stejně temná a ošklivá jako on. Ale pak nám Natan řekl, co zjistil o krevní magii a prstenu a spojení mezi mnou a Mordeusem, a začalo mi to docházet. Nebyly to sny. Byly to *vzpomínky*. A vzpomínka na tvého přítele Shaea? Řekl Mordeusovi, že si získá mou důvěru a přivede mě k němu, aby Mordeus

mohl znovu povstat. Jak jinak to zní, než že mě chce využít, aby Mordeuse přivedl zpět k životu?“

„A jsi si jistá, že ten muž z tvého snu – z té vzpomínky – byl Shae?“

„Když jsem ho viděla ve snu, netušila jsem, že má s tebou vůbec nějakou spojitost, ale ten obličej bych nikdy nezapomněla. Ty oči. Pak, toho posledního rána v Ironmoore, jsem ho uviděla sedět v kuchyni a všechno mi to došlo.“ Podívám se na Kendricka a všimnu si rozzlobených vrásek na jeho tváři. „Nevypadáš překvapeně.“

„Nebudu předstírat, že to, co říkáš, se mi poslouchá snadno.“ Přechází sem tam po malé ošetřovně. „Shae a já jsme spolu vyrůstali. Kdysi jsme byli nejlepší přátelé. Od doby, kdy jsem byl vyvolen jako příští král Elory, se mi vzdálil, ale pořád je těžké uvěřit, že by nás takhle zradil.“

Žaludek se mi sevře bolestivým spojením naděje a pochybností. Chci Kendrickovi věřit. Chci věřit tomu, co říká, ale kouzlo Podmanivé paní na něj nefunguje, takže nemám jak ověřit jeho upřímnost.

„Shae měl vždycky nebezpečné ambice. V den, kdy mi orákulum řeklo, že jsem Vyvolený, mu přeskočilo a zpustošil celou stodolu. Domníval se, že by jím měl být on.“

„A ty jsi mu i po tom věřil?“ Je tak blízko, že cítím jeho teplo, ale nedovolím si přiblížit se ještě víc.

„Omluvil se mi. Řekl, že vždy věřil, že je předurčen k velikosti, ale po svém zhroucení si uvědomil, že ji může najít po mém boku.“ Poškrábe se ve strništi na tváři. „Asi jsem mu věřil, protože jsem mu věřit chtěl.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zlomená srdce*** **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.